

Prawo pracy

Wydanie 21.

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

Rozdział I. Ogólne wiadomości o prawie pracy

§ 1. Pojęcie, przedmiot i funkcje prawa pracy

Literatura: *M. Barzycka-Banaszczyk*, Prawo pracy, Warszawa 2017; *A. Dubowik, Ł. Pi-sarczyk*, Prawo urzędnicze, Warszawa 2011; *L. Florek* (red.), Indywidualne a zbiorowe prawo pracy, Warszawa 2007; *tenże*, Kodyfikacyjne problemy prawa pracy, PiP 2007, z. 11; *M. Gersdorf*, Prawo zatrudnienia, Warszawa 2013; *G. Goździewicz*, Funkcje prawa pracy w nowym ustroju pracy w Polsce, [w:] Prawo pracy, ubezpieczenia społeczne. Wybrane zagadnienia, *B.M. Cwiertniak* (red.), Opole 1998; *tenże*; Stosunki pracy u małych pracodawców, Warszawa 2013; *tenże* (red.), Umowa o pracę a umowa o zatrudnienie, Warszawa 2018; *J. Jagielski, K. Rączka*, Ustawa o służbie cywilnej. Komentarz, Warszawa 2010; *J. Jończyk*, O pracy i zatrudnieniu, PiZS 2018, Nr 10; *A. Kosut*, Zatrudnianie skazanych odbywających karę pozbawienia wolności – nowe uregulowania prawne, PiZS 1998, Nr 10; *M. Latos-Milkowska*, Ochrona interesu pracodawcy, Warszawa 2013; *T. Liszcz*, Aksjologiczne podstawy prawa pracy, Lublin 2018; *M. Matey* (red.), Nowy ład pracy w Polsce i w Europie, Warszawa 1997; *M. Matey-Tyrowicz, T. Zieliński* (red.), Prawo pracy RP w obliczu przemian, Warszawa 2006; *A. Musiała*, Zatrudnienie niepracownicze, Warszawa 2011; *Z. Salwa*, Organizacyjna funkcja prawa pracy, SP 1986, Nr 3–4; *W. Sanetra* (red.), Europeizacja polskiego prawa pracy, Warszawa 2004; *A. Sobczyk*, Państwo zakładów pracy, Warszawa 2017; *tenże*, Podmiotowość pracy i towarowość usług, Kraków 2018; *J. Stelina*, Prawo urzędnicze, Warszawa 2017; *tenże*; Stosunki pracy osób pełniących funkcje organów państwa; *H. Szewczyk*, Stosunki pracy w służbie cywilnej, Warszawa 2011; *A.M. Świątkowski*, Elektroniczne technologie zatrudnienia ery postindustrialnej, Kraków 2019; *T. Zieliński*, Klauzule generalne w prawie pracy, Warszawa 1988; *tenże*, Podstawy rozwoju prawa pracy, Warszawa–Kraków 1988; *tenże*, Stosunek prawa pracy do prawa administracyjnego, Warszawa 1977.

I. Praca jako przedmiot regulacji prawnej

Prawo pracy, w najszerszym tego słowa znaczeniu, to ogół norm prawnych, **1** które regulują stosunki związane z pracą człowieka. Prawo pracy nie normuje wszelkiej pracy człowieka, lecz tylko taką, która odpowiada określonym, niżej scharakteryzowanym cechom.

W szczególności prawem pracy objęta jest praca **podporządkowana**, na warunkach **dobrowolnie** przyjętych, wykonywana **osobiście** w celach **zarobkowych** przez osobę fizyczną, zwaną pracownikiem, na rzecz i pod **kierownictwem** drugiej strony, zwanej pracodawcą.

Przede wszystkim regulacją tej dziedziny prawa objęta jest działalność podejmowana w **celach zarobkowych**. Praca niezarobkowa wykonywana w ramach tzw. działalności społecznej, twórczość artystyczna uprawiana wyłącznie dla przyjemności, zajęcia naukowe spełniane bezinteresownie, sport amatorski itp. – nie wchodzi w zakres prawnego pojęcia pracy. Łączy się to z **zależnością ekonomiczną**, w jakiej osoba świadcząca pracę pozostaje wobec podmiotu, na rzecz którego ją wykonuje.

Z punktu widzenia prawa pracy interesuje nas tylko praca zarobkowa człowieka, posiadająca społeczną doniosłość, która wykonywana jest w warunkach tzw. **podporządkowania**, tzn. świadczona jest pod kierownictwem i na rzecz innego podmiotu organizującego proces pracy, zwanego pracodawcą. Synonimem określenia „praca podporządkowana” jest termin „praca najemna”, który ma dzisiaj znaczenie raczej historyczne. Natomiast praca zarobkowa osób wykonujących swe czynności zawodowe samodzielnie, na własny rachunek i ryzyko nie jest objęta regulacją prawa pracy.

- 2 **Praca podporządkowana** jest z istoty swej pracą wykonywaną **osobiście** przez pracownika. Dopiero wtedy bowiem, gdy pracownik sam świadczy pracę, można mówić o jego bezpośrednim podporządkowaniu dyspozycjom podmiotu, który go zatrudnia. Do istotnych właściwości wspomnianej pracy zalicza się jeszcze cechę **zespoowości**, tzn. uważa się za pracę podporządkowaną tylko taką działalność, która jest wykonywana w sposób skooperowany, zgodnie z podziałem pracy ustalonym w danym zakładzie. Nie każda jednak praca podporządkowana jest równocześnie pracą skooperowaną. Pracą w rozumieniu naszego prawa jest też działalność zarobkowa wykonywana przez pojedynczą osobę (np. praca pomocy domowej, opiekunki dziecka). Dotyczy to również pracy różnych specjalistów wykonywanej poza siedzibą pracodawcy za pomocą urządzeń teleinformatycznych (tzw. telepraca).
- 3 Prawo pracy reguluje pracę **dobrowolnie** podporządkowaną, tj. taką, którą pracownik z własnej woli podjął się wykonywać pod kierownictwem pracodawcy. Powyższe pojęcie obejmuje wszelką działalność zarobkową świadczoną za zgodą pracownika, a nie tylko pracę podporządkowaną na mocy umowy o pracę. W grę wchodzi więc także praca wykonywana na podstawie aktów jednostronnych: mianowania, powołania i wyboru, którym towarzyszy zgoda pracownika.
- 4 Praca dobrowolnie podporządkowana przeciwstawiana jest tzw. **pracy jednostronnie wyznaczonej, która nie podlega prawu pracy**. Osoby wykonujące tę pracę pozostają w stosunku szczególnej zależności od podmiotu kierującego ich działalnością: związane są specjalną dyscypliną i nie mają decydującego wpływu na ustalenie warunków świadczenia pracy. Sposób i miejsce wyko-

nywania pracy, wysokość ewentualnego wynagrodzenia określa jednostronnie ów drugi podmiot, który ma w tym stosunku rolę nadrzędną, nie będąc równorzędnym partnerem (kontrahentem) osoby świadczącej pracę, lecz organem władczym. Charakter pracy jednostronnie wyznaczonej ma przede wszystkim **nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne**, przewidziana w art. 35 § 1 KK. Jest to forma kary ograniczenia wolności.

Pracą jednostronnie wyznaczaną, nieobjętą prawem pracy, jest także **praca więźniów** w zakładach penitencjarnych, zatrudnianych na podstawie skierowań do pracy (art. 121 § 2 KKW), gdzie występuje owa szczególna zależność typu pozaumownego, której nie ma w stosunkach pracy dobrowolnie podporządkowanej.

Prawo pracy nie jest więc – jakby można sądzić na podstawie samej nazwy – prawem regulującym wszelką działalność ludzką zwaną pracą (w najszerszym socjologicznym i ekonomicznym tego słowa znaczeniu). Przedmiotem zainteresowań tego prawa jest praca **podporządkowana**, na warunkach **dobrowolnie** przyjętych, wykonywana **osobiście** w celach **zarobkowych** przez osobę fizyczną, zwaną pracownikiem, na rzecz i pod **kierownictwem** drugiej strony, zwanej pracodawcą.

II. Praca a służba publiczna

Pracą dobrowolnie podporządkowaną jest z reguły także działalność polegająca na sprawowaniu **funkcji publicznych** przez urzędników, sędziów, prokuratorów itd. Według polskiego prawa tego rodzaju działalność wykonywana w celach zarobkowych jest regulowana przez prawo pracy, a nie – jak w krajach zachodnich – przez prawo publiczne (administracyjne). Osoba piastująca stanowisko, z którym łączy się wykonywanie funkcji publicznych, występuje w **podwójnej roli prawnej**: w charakterze pracownika i organu administracji czy organu wymiaru sprawiedliwości. Ten drugi stosunek nie jest objęty prawem pracy, lecz prawem administracyjnym czy procesowym.

W sprawach nieunormowanych tymi przepisami stosuje się posiłkowo przepisy prawa pracy na podstawie ogólnej klauzuli zamieszczonej w art. 5 KP, według której, „jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami”.

Prawo pracy nie obejmuje **służby w formacjach zmilitaryzowanych**. Wprawdzie jest ona podejmowana dobrowolnie i w celach zarobkowych, co upodobnia ją do pracy umownie podporządkowanej, ale ma też wiele cech odrębnych. W szczególności w takiej służbie występuje **dyspozycyjność** funk-

cjonariusza polegająca na podporządkowaniu osoby pracującej (pełniącej służbę) władzy służbowej co do rodzaju pracy, a także co do innych składników związanych z rodzajem pracy, m.in. co do miejsca pracy, pory jej świadczenia itd. Władza służbowa decyduje o warunkach świadczenia pracy i określa jednostronnie prawa i obowiązki podległej jednostki. Taki charakter ma służba w wojsku, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Służbie Więziennej, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej. Stosunki służbowe w tych formacjach są regulowane w zasadzie przepisami odrębnymi, należącymi do prawa administracyjnego, o charakterze pragmatyk.

W sprawach zatrudnienia funkcjonariuszy nieunormowanych odrębnymi aktami przepisy prawa pracy stosuje się posiłkowo na podstawie specjalnych odesłań.

III. Praca a zatrudnienie niepracownicze

- 7 W ostatnich latach zwiększyła się liczba osób wykonująca pracę poza stosunkiem pracy, przede wszystkim na podstawie umów prawa cywilnego, w tym umowy zlecenia, umów o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu (art. 750 KC), a nawet umowy o dzieło. Nowym zjawiskiem jest wreszcie zatrudnianie za pośrednictwem platform cyfrowych (np. Uber). Część osób świadczących usługi zawiera te umowy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Teoretycznie praca wykonywana na podstawie tych umów różni się od pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy (w szczególności brakiem podporządkowania). W rzeczywistości warunki wykonywania pracy w przypadku niektórych niepracowników istotnie zbliżają się do zatrudnienia pracowniczego (istnieje np. długotrwała więź prawna między stronami, osoba świadcząca pracę jest w jakiś sposób, np. ekonomicznie, zależna od swojego kontrahenta)¹. Uzasadnia to wyodrębnienie kategorii zatrudnionych (ang. *worker*), którzy stanowią kategorię pośrednią między pracownikami a rzeczywistymi usługodawcami (czy przedsiębiorcami).

Kryteria takiego wyodrębniania zostały sformułowane w zbiorowym prawie pracy, które wyróżnia kategorię osób wykonujących pracę zarobkową, które nie są pracownikami (niezależnie od podstawy ich zatrudnienia). Osoby te korzystają z pełnych praw związkowych, jeśli do wykonywania danej pracy

---

¹ Dochodzi też do częstych nadużyć polegających na zawieraniu umów cywilnoprawnych w warunkach stosunku pracy. Przewidziany przez ustawodawcę mechanizm przekwalifikowania umów (art. 22 § 1¹ KP w zw. z art. 189 KPC) okazuje się nieefektywny.

nie zatrudniają innych osób i mają interesy zbiorowe, które mogą być reprezentowane przez związki zawodowe. Takie kryteria nie zostały jak dotąd sformułowane w indywidualnym prawie pracy. Niemniej regulacjami ochronnymi obejmuje się stopniowo również osoby, które formalnie nie są pracownikami (bezpieczeństwo i higiena w miejscu pracy, ochrona przed dyskryminacją, minimalna stawka godzinowa wynagrodzenia, zakaz pracy w handlu w niedziele i święta). Zakres podmiotowy ochrony jest formułowany różnie. Mogą to być wszyscy wykonujący pracę na terenie zakładu pracy (bhp) albo zatrudnieni na podstawie określonego rodzaju umów, np. umowy zlecenia i umów o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu (minimalna stawka godzinowa). Kwestie te, jakkolwiek nie stanowią przedmiotu prawa pracy w ścisłym znaczeniu, będą wspomniane w podręczniku jako istotne z punktu widzenia szeroko rozumianej ochrony pracy. Konsekwentnie rozszerzany jest również zakres ochrony ubezpieczeniowej, gdzie status przynajmniej niektórych zatrudnionych niebędących pracownikami (zleceniobiorcy, świadczący usługi na innej podstawie) zbliża się do statusu prawnego pracowników.

IV. Przedmiot prawa pracy

Przedmiotem regulacji prawnej są zachowania ludzi w ich wzajemnym 8
współzyciu, czyli stosunki społeczne. **Przedmiotem prawa pracy są społeczne stosunki pracy podporządkowanej, w powyższym rozumieniu, oraz stosunki pozostające w ścisłym związku ze stosunkami prawa pracy.**

Najważniejszą częścią przedmiotu prawa pracy są **stosunki pracy**, które zachodzą między pracodawcami i pracownikami w procesach pracy podporządkowanej. Potwierdza to art. 1 KP, który określa „prawa i obowiązki pracowników i pracodawców”.

Stosunek pracy ma charakter zobowiązaniowy – jest więzią prawną polegającą na tym, że jedna strona może żądać od drugiej spełnienia określonego świadczenia, a ta ostatnia obowiązana jest to świadczenie spełnić. Każda ze stron stosunku pracy występuje wobec drugiej równocześnie w roli wierzyciela i dłużnika. Pracodawca może żądać od pracownika świadczenia pracy, a pracownik obowiązany jest pracę tę świadczyć. Pracownik może żądać zapłaty wynagrodzenia za pracę (oraz spełnienia na jego rzecz innych świadczeń przewidzianych w prawie pracy), a pracodawca musi ten obowiązek (oraz inne) wykonać. Wchodzi więc tutaj w grę **zobowiązanie dwustronne**.

Stosunek pracy, pomimo swego zobowiązaniowego charakteru, nie jest stosunkiem prawa cywilnego. Objęty jest regulacją prawa pracy jako gałęzi prawa, która została specjalnie powołana do normowania stosunków między uczestni-

kami procesów pracy podporządkowanej w zorganizowanym społeczeństwie. Przepisy prawa cywilnego mogą w tym układzie znaleźć wyjątkowo zastosowanie tylko pomocnicze – z mocy przepisu art. 300 KP.

Stosunki pracy stanowią główny, najważniejszy obszar życia społecznego poddany władztwu prawa pracy. Regulacją tej sfery stosunków społecznych w naszym państwie zajmuje się przede wszystkim Kodeks pracy, który „określa prawa i obowiązki pracowników i pracodawców” (art. 1). Tę pierwszą podstawową grupę stosunków będących przedmiotem prawa pracy nazywamy **zobowiązaniowymi stosunkami pracy**. Będą to wszelkie stosunki zachodzące między pracodawcami a pracownikami świadczącymi za wynagrodzeniem pracę podporządkowaną. W grę wchodzi tu nie tylko stosunki pracy w gospodarce i kulturze, lecz również stosunki zatrudnienia w administracji publicznej (w państwowych i samorządowych jednostkach organizacyjnych, urzędach itp.). Praca w administracji publicznej stanowiła dawniej przedmiot tzw. prawa urzędniczego, uważanego za część prawa administracyjnego.

- 9 Do przedmiotu prawa pracy należą również **stosunki towarzyszące** stosunkom pracy w określonych przez prawo sytuacjach. Są to w szczególności **stosunki ochrony pracy** służące realizacji zadań państwa w dziedzinie nadzoru nad warunkami pracy (por. art. 24 Konstytucji RP).
- 10 Do przedmiotu prawa pracy zalicza się również stosunki organizacyjne związane z prowadzeniem przez państwo i inne podmioty polityki w dziedzinie **zatrudnienia**. Grupa ta obejmuje stosunki, w jakich z organami pośrednictwa pracy (urzędami pracy) pozostają osoby poszukujące pracy (bezrobotne). Łącznie z działalnością organów nadzoru nad warunkami pracy (inspekcją pracy) nosi ona niekiedy miano „administracji pracy”.

Stosunki prawne z tego zakresu różnią się istotnie od stosunków pracy mających charakter zobowiązaniowy. Uczestnikami stosunków występujących w trakcie wykonywania zadań z dziedziny administracji pracy są podmioty niepozostające wobec siebie w pozycji wierzycieli i dłużników. Działalność organizatorska w dziedzinie zatrudnienia i ochrony pracy wykonywana jest za pomocą metod administracyjnoprawnych. Główną rolę odgrywają organy wyposażone w określone kompetencje władcze (moc wydawania wiążących decyzji, nakazów, stosowania sankcji karnoadministracyjnych i innych). Stosunki zachodzące między organami administracji pracy w podanym znaczeniu a podmiotami, do których adresowane są żądania wspomnianych organów, noszą nazwę **administracyjnych stosunków prawa pracy**.

Przez wiele lat przedmiotem prawa pracy obejmowano również **procesowe stosunki pracy**, tj. stosunki powstające pomiędzy pracownikiem a pracodawcą w związku ze sporem między nimi. Obecnie procedura rozstrzygnięcia takiego

sporu jest w przeważającej części oparta na przepisach postępowania cywilnego. Tylko w niewielkim stopniu stanowi ona przedmiot prawa pracy.

Najważniejszą częścią przedmiotu prawa pracy, obok stosunków pracy, są jednak **zbiorowe stosunki pracy**. Dotyczą one praw i interesów grupowych: pracowników, pracodawców i ich organizacji, związków zawodowych i załóg pracowniczych. Należą do tej sfery sprawy organizacji ruchu zawodowego pracodawców i pracowników (związków zawodowych), zawierania układów zbiorowych, rozwiązywania sporów zbiorowych o interesy grupowe pracowników, wpływu załóg pracowniczych na działalność zakładów pracy.

Ze względu na znaczenie omawianej grupy stosunków często przyjmuje się podział na:

- 1) **indywidualne** prawo pracy, składające się z norm zaliczanych do umownego i ochronnego prawa pracy;
- 2) **zbiorowe** prawo pracy, mające za przedmiot zwłaszcza problematykę związków zawodowych, układów zbiorowych pracy i sporów zbiorowych.

Na tej podstawie można stwierdzić, że **przedmiot prawa pracy** obejmuje stosunki pracy, zbiorowe stosunki pracy, zatrudnianie pracowników i kontrolę warunków ich pracy. Stanowi to rozwinięcie pojęcia „**stosunki pozostające w ścisłym związku ze stosunkami prawa pracy**”, o którym mowa na początku tego punktu.

Pozwala to również określić **pojęcie prawa pracy** jako ogół norm regulujących powyższe zagadnienia.

Przedmiot prawa pracy nie obejmuje **ubezpieczenia społecznego**, chociaż ubezpieczenie pracownicze pozostaje w różnorodnych związkach ze stosunkami pracy (por. *Nb. 481*). Normy regulujące ubezpieczenia społeczne odznaczają się wyraźną odrębnością funkcjonalną, swoistością przedmiotu oraz wspólnotą własnych zasad. Stanowią one nie tylko odrębną dyscyplinę badawczą i dydaktyczną, lecz także samodzielny gałąź prawa.

W przedmiocie tradycyjnie rozumianego prawa pracy nie mieszczą się również przepisy ochronne, których beneficjentami są osoby wykonujące pracę poza stosunkiem pracy (np. na podstawie umów prawa cywilnego). Ich przynależność gałęziowa budzi aktualnie wątpliwości. W przyszłości być może staną się elementem prawa zatrudnienia, które oprócz prawa pracy w ścisłym znaczeniu będzie też obejmować standardy ochronne tworzone dla kategorii pośredniej, jaką są zatrudnieni.

V. Prawo pracy jako gałąź prawa

- 13 Prawo pracy stanowi odrębną gałąź prawa. Nazwą tą określa się w prawnoustawstwie ogół norm wyodrębnionych z całości systemu prawa przedmiotowego za pomocą pewnego konwencjonalnie (umownie) przyjętego kryterium klasyfikacyjnego, zwanego w logice zasadą podziału (*principium divisionis*).

Według poglądu panującego w teorii prawa pracy właściwym kryterium pozwalającym na względnie ścisłe określenie prawa pracy, jako osobnej gałęzi prawa, jest kryterium **przedmiotu regulowania**, czyli rodzaju stosunków społecznych normowanych przez to prawo. Wydane specjalnie przepisy do regulacji tych stosunków tworzą właśnie osobną gałąź, zwaną prawem pracy.

W teorii nie spotkały się z aprobatą próby wyodrębnienia prawa pracy za pomocą kryterium metody regulowania. Odrzucono tezę, że prawo pracy ma dysponować jakimiś szczególnymi, jemu tylko właściwymi sposobami regulowania stosunków społecznych, a w szczególności odrębną metodą, dla której istotne byłyby następujące elementy: przewaga norm *iuris cogentis*, operowanie także pozamajątkowymi sankcjami i wyposażenie podmiotu zatrudniającego w uprawnienia „władcze” w kierowaniu pracą.

Panuje przeświadczenie, że stosunki zachodzące w trakcie procesów pracy podporządkowanej (i stosunki związane z tymi procesami) regulowane są za pomocą różnych metod wykształconych w innych gałęziach prawa, w szczególności w prawie cywilnym i administracyjnym. Przydatna jest tu zarówno metoda niewładcza (zwana cywilistyczną), której istota polega na określaniu praw i obowiązków między równorzędnymi podmiotami, jak też metoda władcza (zwana też administracyjnoprawną), dzięki której państwo wkacza bezpośrednio w interesujące nas stosunki prawne. Uczestnicy tych stosunków znajdują się nieraz w nierównej pod względem prawnym pozycji: jeden z podmiotów ma władzę, a drugi jest podporządkowany decyzjom pierwszego. Organizowaniu procesów pracy zespołowej służą akty władcze wydawane przez organy ochrony pracy (decyzje inspektorów pracy), jak też decyzje dyscyplinarne. Pracownik korzysta z ochrony podejmowanej „z urzędu”, niezależnie od swej własnej inicjatywy i zaradności, a to dzięki licznym normom bezwzględnie obowiązującym, których nieprzestrzeganie przez pracodawców zagrożone jest nie tylko tradycyjnymi sankcjami cywilistycznymi (odpowiedzialność odszkodowawcza, przywrócenie stanu poprzedniego), lecz także sankcjami administracyjnymi, a nawet karnymi.

- 14 Prawo pracy jest odrębną gałęzią prawa w stosunku do **prawa cywilnego**. Kodeks pracy przewiduje w art. 300, że w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy stosuje się do stosunku pracy przepisy Kodeksu cywilnego (jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy). Przepisy prawa cywilnego nie stanowią więc składnika prawa pracy, pojmowanego jako gałąź kompleksowa, lecz mają jedynie w stosunkach regulowanych przez prawo pracy zastosowanie pomocnicze, gdy w systemie prawa pracy występuje luka.

Prawo pracy jest odrębne także w **stosunku do prawa administracyjnego**. Tym samym jest ono samodzielną dziedziną prawa, a nie tzw. gałęzią kompleksową, złożoną z fragmentów dwóch systemów prawnych: prawa cywilnego i administracyjnego.

Kodeks pracy posługuje się w art. 9 § 1 – na użytek wykładni i stosowania przepisów tego Kodeksu – węższym określeniem prawa pracy, pokrywającym się z zakresem regulacji kodeksowej (Kodeks pracy normuje prawa i obowiązki stron pozostających w stosunkach pracy). W naszym opracowaniu posługiwać się będziemy definicją prawa pracy w szerszym znaczeniu jako **gałęzi prawa obejmującej ogół norm prawnych, które regulują stosunki pracy podporządkowanej oraz inne z nimi związane**. 15

VI. Funkcje prawa pracy

Prawo pracy powstało w związku z koniecznością zapewnienia ludziom podejmującym się pracy najmniejszej ochrony przed wyzyskiem, którego źródłem była nieograniczona wolność umów prawa prywatnego (cywilnego). Dlatego też zasadniczą jego cechą jest ochrona pracownika jako słabszej strony stosunku pracy. W prawie polskim nosi ona nazwę **funkcji ochronnej prawa pracy**. Jej formalny aspekt polega na niemożności odejścia od przepisów prawa pracy na niekorzyść pracownika. W konsekwencji prawo pracy określa minimum uprawnień i maksimum obowiązków pracownika. W tym znaczeniu funkcja ochronna prawa pracy zbliża się do zasady uprzywilejowania pracownika, o której mowa w art. 18 § 1 i 2 KP. Taki też charakter mają z reguły normy międzynarodowego i unijnego prawa pracy. 16

W aspekcie materialnym przejawem tej funkcji jest narastanie przepisów, które ograniczają obowiązki pracownicze, czego przykładem są zwłaszcza przepisy o czasie pracy. Prawo pracy poszerza też uprawnienia pracownicze, co dotyczy zwłaszcza ochrony życia i zdrowia, prawa do wynagrodzenia, urlopu wypoczynkowego i zwolnień od pracy czy ochrony macierzyństwa. Przejawem funkcji ochronnej jest również zapewnienie trwałości stosunku pracy. W ostatnim okresie prawo pracy obejmuje nowe aspekty ochrony pracowników, co odnosi się w szczególności do równego ich traktowania, ochrony godności pracownika (w tym także ochrony przed *mobbingsiem*) oraz jego danych osobowych.

Częścią funkcji ochronnej jest również **podwójny mechanizm zabezpieczenia praw pracownika**. Pracownik może sam ich dochodzić, zwłaszcza na drodze sądowej. Niezależnie od jego woli organy państwa zapewniają swoim działaniem ochronę znacznej części praw pracownika. Przejawem funkcji ochronnej jest również **zbiorowa ochrona praw i interesów** pracowników. Realizują ją związki zawodowe oraz inne przedstawicielstwa pracownicze.

Prawo pracy pełni również tzw. **funkcję organizacyjną**. Jest ona ujmowana w różny sposób. Przede wszystkim prawo pracy wyznacza ramy organizacji pracy (czas pracy) oraz świadczenia pracy przez pracownika (umowa o pracę,

podporządkowanie poleceniom). Gwarantuje ono również wykonywanie obowiązków pracowniczych (odpowiedzialność pracownicza). Funkcję organizacyjną pełnią także przepisy wydawane w interesie pracodawcy (np. ochrona tajemnicy pracodawcy czy zakaz działalności konkurencyjnej pracownika). Wiele przepisów nie tylko chroni pracowników, ale uwzględnia również interes pracodawców, czego wyraźnym przykładem są przepisy ograniczające czas pracy, ale dopuszczające zarazem jego uelastycznienie.

Znaczenie funkcji organizacyjnej jest mniejsze niż funkcji ochronnej. O kształcie stosunków pracy decyduje przede wszystkim silniejsza pozycja pracodawcy i jego potrzeby w zakresie korzystania z pracy pracownika. Prawo pracy stwarza zaś tylko ramy prawne dla zatrudniania pracowników. Dlatego też nawet przepisy wydawane w interesie pracodawców pełnią funkcję ochronną poprzez ograniczenie możliwości ich działania w tym zakresie.

§ 2. Podstawowe zasady prawa pracy

Literatura: *I. Boruta*, Godność człowieka – kategorią prawa pracy, PiZS 2001, Nr 8; *B.M. Ćwiertniak*, Funkcje zasad prawa pracy w związku z art. 300 kodeksu pracy. Próba systematyzacji, [w:] Prawo pracy, ubezpieczenia społeczne. Wybrane zagadnienia, *B.M. Ćwiertniak* (red.), Opole 1998; *tenże*, Zagadnienia systematyzacji zasad prawa pracy, [w:] ZPPPiPS, *T. Zieliński* (red.), t. 5, 1982; *tenże*, Zasady prawa pracy – zarys problematyki, [w:] ZPPPiPS, *T. Zieliński* (red.), t. 3, Katowice 1980; *D. Dörre-Nowak*, Ochrona godności i innych dóbr osobistych pracownika, Warszawa 2005; *M. Dyczkowski*, W sprawie ochrony dóbr osobistych pracowników, PiZS 2001, Nr 5; *Z. Góral*, Prawo do pracy. Studium prawa polskiego w świetle porównawczym, Łódź 1994; *tenże*, O kodeksowym katalogu zasad indywidualnego prawa pracy, Warszawa 2012; *L. Kaczyński*, Zasada uprzywilejowania pracownika w świetle kodeksu pracy, PiP 1984, z. 8; *T. Liszcz*, Hasła: „Godność pracownika” i „Zasady prawa pracy”, [w:] Encyklopedia prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, *L. Florek* (red.), Warszawa 2000; *E. Niezbecka*, Ujawnienie wysokości wynagrodzeń pracowników a ochrona dóbr osobistych osób fizycznych, PiZS 1992, Nr 8; *M. Nowak*, Prawo do godziwego wynagrodzenia w konstytucjach państw europejskich, PiZS 2002, Nr 5; *J. Piątkowski*, Podstawowe zasady prawa pracy po nowelizacji kodeksu pracy, Toruń 1996; *M. Piekarski*, Podstawowe zasady prawa pracy, Annales UMCS, vol. XXIV 2, sectio G, Lublin 1977; *A. Piszczek*, Cywilnoprawna ochrona godności pracowniczej, Toruń 1981; *P. Prusinowski*, Normatywna konstrukcja mobbingu, MPP 2018, Nr 9; *M. Skąpski*, Ochronna funkcja prawa pracy w gospodarce rynkowej, Kraków 2006; *J. Skoczyński*, Prawo do godziwego wynagrodzenia, PiZS 1997, Nr 4; *tenże*, Zasada równego traktowania pracowników, PiZS 1999, Nr 7–8; *H. Szewczyk*, Prawo pracownika do godności (uwagi *de lege lata* i *de lege ferenda*), PiP 2001, z. 11; *B. Wagner*, Ekwiwalentność wynagrodzenia i pracy, PiZS 1996, Nr 6; *J. Wrątny*, Status prawny i funkcje zasady uczestnictwa pracowników w zarządzaniu, PiZS 2019, Nr 12; *tenże*, Prawo do godziwego wynagrodzenia jako zasada prawa pracy, PiZS 2020, Nr 9; *T. Zieliński*, Konsekwencje ratyfikacji Europejskiej Karty Społecznej dla polskiego systemu prawnego, [w:] Obywatel – jego wolności i prawa, Warszawa 1998; *tenże*, Zasady prawa pracy w nowym systemie ustrojowym, PiP 2001, z. 12.

Zasady poszczególnych gałęzi prawa są na ogół formułowane w orzecznictwie lub piśmiennictwie prawniczym. W odróżnieniu od nich, Kodeks pracy zawiera katalog tzw. **podstawowych zasad prawa pracy**. Odznaczają się one dużym stopniem ogólności. Określają też z reguły najważniejsze, kluczowe prawa pracownika i obowiązki pracodawcy. Niektóre z nich są zasadami obowiązującymi państwo w prowadzeniu polityki w dziedzinie zatrudnienia i płac. 17

Posługiwanie się zasadami prawa pracy **nie jest jednak konsekwentne**. Z części zasad nie wynikają wyraźne następstwa prawne, ponieważ obok zasad Kodeks zawiera również regulację szczegółową tych samych kwestii, co dotyczy zwłaszcza równego traktowania pracowników czy bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Z kolei zasada prawa do wypoczynku ma w dużym stopniu charakter opisowy, ponieważ odsyła do przepisów o czasie pracy, dniach wolnych od pracy i urloпах wypoczynkowych. O rzeczywistym kształcie wielu zasad decydują też przepisy ustawowe.

Konstytucja RP powtórzyła większość norm uznanych za podstawowe zasady prawa pracy, nadając im rangę wolności i praw obywatelskich. Stanowi to potwierdzenie ich znaczenia dla porządku społeczno-gospodarczego państwa. Znaczna część zasad prawa pracy (choć z reguły nie są one tak nazywane) została również zamieszczona w dokumentach międzynarodowych i europejskich.

Oprócz tego w orzecznictwie i piśmiennictwie wyróżnia się dalsze zasady „pozapodstawowe”, jak zwłaszcza podporządkowania pracownika, ryzyka pracodawcy czy osobistego świadczenia pracy. Stanowią one zarazem podstawowe cechy charakteryzujące stosunek pracy (por. *Nb.* 58).

Zasady prawa pracy odgrywają rolę **wskazówek interpretacyjnych i wytycznych legislacyjnych**. To ostatnie dotyczy zwłaszcza zasad zawartych w Konstytucji RP, których przestrzeganie w ustawodawstwie pracy podlega ocenie Trybunału Konstytucyjnego. Zasady stanowią również kryterium dopuszczalności stosowania przepisów Kodeksu cywilnego do stosunków pracy na gruncie art. 300 KP (por. *Nb.* 46).

Na czoło zasad obowiązujących w stosunkach pracy wysuwa się **zasada wolności pracy** 18 ustanowiona w art. 10 § 1 KP. Zgodnie z tym przepisem „Każdy ma prawo do swobodnie wybranej pracy. Nikomu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie, nie można zabronić wykonywania zawodu”. Zasada ta została powtórzona i nieco rozwinięta w przepisach art. 65 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, w myśl których: „Każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Wyjątki określa ustawa” (ust. 1) oraz: „Obowiązek pracy może być nałożony tylko przez ustawę” (ust. 2). Z gwarancji konstytucyjnej korzystają nie tylko osoby podejmujące pracę w charakterze pracowników, ale również osoby trudniące się działalnością zawodową poza rama-

mi stosunku pracy (m.in. wykonujące tzw. wolne zawody: adwokaci, lekarze, twórcy itp.). Zasada wolności pracy obejmuje zakaz pracy przymusowej, wolność wyboru (wykonywania) zawodu oraz wyboru miejsca pracy. Ostatnia część zasady oznacza wolność wyboru miejscowości czy nawet pracodawcy, u którego świadczona jest praca. Konstytucja RP dopuszcza ustawowe wyjątki od każdej z tych wolności. Jak się wydaje, omawiana zasada nie wyłącza możliwości umownego ograniczenia podejmowania dodatkowego zatrudnienia (por. *Nb.* 80).

Zasada wolności pracy uzupełniona została art. 11 KP, według którego „nawiązanie stosunku pracy oraz ustalenie warunków pracy i płacy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymaga zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika”.

- 19 W znowelizowanym w 1996 r. Kodeksie pracy pominięto zasadę „**prawa do pracy**”, zgodnie z którą „obywatelom PRL zapewnia się pracę przez stały i wszechstronny rozwój gospodarki narodowej oraz politykę racjonalnego zatrudnienia”. W miejsce tego sformułowania (sugerującego roszczeniowy charakter prawa do pracy) zamieszczony został w Kodeksie pracy przepis nakazujący państwu prowadzenie „polityki zmierzającej do pełnego produktywnego zatrudnienia” (art. 10 § 3). Formy tej polityki określa art. 65 ust. 5 Konstytucji RP, w myśl którego władze publiczne (a więc zarówno państwowe, jak też samorządowe) prowadzą „politykę zmierzającą do pełnego, produktywnego zatrudnienia poprzez realizowanie programów zwalczania bezrobocia, w tym organizowanie i wspieranie poradnictwa zawodowego oraz robót publicznych i prac interwencyjnych”.

Przez „prawo do pracy” według tych przepisów należy więc rozumieć prawo każdego zdolnego i chętnego do pracy obywatela do korzystania z pomocy władz publicznych w staraniach o zatrudnienie. „Prawo do pracy” rozumiane nie jako gwarancja uzyskania pracy przez każdą osobę, która pracy poszukuje, lecz jako publiczny system pomocy w poszukiwaniu pracy, poradnictwa zawodowego, szkoleń oraz readaptacji zawodowej zagwarantowane zostało w art. 1 Europejskiej Karty Społecznej z 18.10.1961 r. (ratyfikowanej m.in. w tej części przez Polskę w 1997 r., Dz.U. z 1999 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.).

Pomoc państwa w omawianym zakresie obejmuje zarówno właściwą pomoc w uzyskaniu zatrudnienia (pośrednictwo pracy), jak i najróżniejsze formy jego wspierania, czy wreszcie – jeżeli zawiodą inne środki – przyznawanie zasiłków dla bezrobotnych. Niezależnie od tego dopuszcza się działalność niepublicznych agencji zatrudnienia.

Podstawowym aktem prawnym z tego zakresu jest ustawa z 20.4.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1409 ze zm.). Obejmuje ona swoim zakresem osoby poszukujące pracy

i bezrobotnych. Bezrobotny jest „kwalifikowaną postacią” poszukującego pracy. Jemu też przysługuje prawo do zasiłku i niektórych innych świadczeń, podczas gdy poszukujący pracy ma tylko prawo do pomocy w jej uzyskaniu. System pomocy dla bezrobotnych jest finansowany ze środków **Funduszu Pracy** tworzonego przede wszystkim z obowiązkowych składek pracodawców i dotacji budżetu państwa. Pomoc ta jest udzielana głównie przez **powiatowe urzędy pracy**, które prowadzą pośrednictwo pracy.

Pośrednictwo pracy jest **bezpłatne i dobrowolne** dla osób poszukujących pracy, natomiast pracodawcy mają obowiązek zgłaszać wolne miejsca pracy. Informując o wolnych miejscach, pracodawcy nie mogą formułować wymagań dyskryminujących kandydatów (np. wiek czy płeć). Pośrednictwo pracy oparte jest też na zasadzie jawności, oznaczającej, że informacja o wolnych miejscach pracy zgłoszonych do urzędu pracy jest podawana poszukującym pracy.

Pomoc w zakresie uzyskania zatrudnienia może być udzielana również przez podmioty niepubliczne, określane w ustawie jako **agencje zatrudnienia**. W zależności od przedmiotu działalności mogą one występować jako agencje:

- 1) pośrednictwa pracy (krajowej lub zagranicznej),
- 2) doradztwa personalnego,
- 3) poradnictwa zawodowego,
- 4) pracy tymczasowej.

Drugą podstawową zasadą prawa pracy jest **prawo do wynagrodzenia za pracę**.²⁰ Obejmuje ona prawo do **minimalnego** wynagrodzenia za pracę, określonego przez państwo (art. 10 § 2 KP). Realizację tej zasady zapewnia przepis konstytucyjny, według którego „minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę lub sposób ustalania tej wysokości określa ustawa” (art. 65 ust. 4 Konstytucji RP).

Minimalna, ustawowa wysokość wynagrodzenia za pracę musi odpowiadać poziomowi podstawowych potrzeb, których zaspokojenie powinien gwarantować dochód z jakiegokolwiek pracy. Wynika to z art. 24 Konstytucji RP, który przewiduje, że „praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej”.

Zasada ta obejmuje również prawo do **godziwego** wynagrodzenia za pracę²¹ (art. 13 KP). Przepis ten odsyła do ocen pozaprawnych, które w konkretnych sytuacjach decydują o tym, czy wynagrodzenie umówione z pracownikiem odpowiada tej zasadzie, tzn. czy jest stosowne do rodzaju, ilości i jakości pracy oraz kwalifikacji danego pracownika. Narzucone pracownikowi wynagrodzenie, które nie odpowiada tym kryteriom, jest „niegodziwe” i jako takie stanowi przejaw wyzysku.

Europejska Karta Społeczna odsyła ponadto do kryterium niezwiązanego wyłącznie z osobą samego pracownika, a mianowicie do jego sytuacji rodzinnej. Wynagrodzeniem „sprawiedliwym” jest takie wynagrodzenie, które zapewnia pracownikom i ich rodzinom

„godziwy poziom życia” (art. 4). Polska jednak nie ratyfikowała tego przepisu, w związku z czym nie jest obowiązana do zagwarantowania w prowadzonej polityce płac wszystkim pracownikom wynagrodzeń odpowiadających wymaganiom tzw. płacy rodzinnej, kształtowanej stosownie do liczby członków rodziny pozostających na utrzymaniu pracownika.

Na Polsce ciąży jednak, z mocy ratyfikacji Międzynarodowego Paktu Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych z 19.12.1966 r. (Dz.U. z 1977 r. Nr 38, poz. 169 – załącznik), prowadzenie polityki społecznej uwzględniającej prawo każdej osoby do korzystania ze „słusznych i korzystnych warunków pracy”, obejmującej w szczególności wynagrodzenie zapewniające przynajmniej „słuszną” płacę.

- 22 Do rangi podstawowej zasady prawa pracy został podniesiony z kolei **obowiązek pracodawcy szanowania godności i innych dóbr osobistych pracownika** (art. 11¹ KP).

Godność pracownika, w rozumieniu Kodeksu pracy, jest pojęciowo tożsama z godnością każdej jednostki ludzkiej, o której mowa w art. 30 Konstytucji RP. Jest nią „przyrodzona i niezbywalna” wartość człowieka. Jest to wartość obiektywna, niezależna od tego, czy dana jednostka ma indywidualne poczucie własnej wartości.

Na gruncie Kodeksu pracy nie ma uzasadnienia pogląd odróżniający godność „pracowniczą” od godności ludzkiej w ogólności. Pracownik, którego godność lub inne jego dobro osobiste zostało naruszone, korzysta ze środków cywilnoprawnych przewidzianych w art. 24 KC o ochronie dóbr osobistych. Dotyczy to nazwiska, wizerunku, zdrowia, czci, swobody sumienia i innych dóbr wymienionych w art. 23 KC. Na tej podstawie ochronie podlega również niejawnosc wynagrodzenia za pracę. Ciężkie naruszenie przez pracodawcę obowiązku poszanowania godności lub innego dobra osobistego pracownika może być podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia i roszczenia o odszkodowanie (zob. *Nb. 161*).

Naruszeniem godności pracownika jest także **mobbing** (art. 94³ KP). Polega on na uporczywym i długotrwałym nękaniu lub zastraszaniu pracownika, wywołując u niego zaniżoną ocenę przydatności zawodowej, jak również poniżenie lub ośmieszenie pracownika, izolowanie go lub wyeliminowanie z zespołu współpracowników. Pracodawca jest obowiązany przeciwdziałać mobbingowi. Jeżeli mobbing spowodowałby rozstrój zdrowia, to pracownik może dochodzić od pracodawcy odpowiedniego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Może on też rozwiązać stosunek pracy, co łączy się z prawem do odszkodowania w wysokości nie niższej od minimalnego wynagrodzenia za pracę. Pracownik, który doznał mobbingu lub wskutek mobbingu rozwiązał umowę o pracę, ma też prawo dochodzić od pracodawcy odszkodowania w wy-

sokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalane na podstawie odrębnych przepisów (art. 94³ § 4 KP).

Nękanie w rozumieniu art. 94³ § 2 KP oznacza ustawiczne dręczenie, niepokojenie czy też dokuczanie pracownikowi. Określone w art. 94³ § 3 KP zadośćuczynienie pieniężne przysługuje pracownikowi z tytułu rozstroju zdrowia wywołanego przez mobbing, a nie z tytułu rozstroju zdrowia jedynie związanego z pracą (wyr. SN z 10.10.2012 r., II PK 68/12, OSNP 2013, Nr 17–18, poz. 204).

Wydawanie przez pracodawcę zgodnych z prawem poleceń dotyczących pracy, co do zasady, nie stanowi naruszenia godności (dóbr osobistych) pracownika, nierównego traktowania lub dyskryminacji czy mobbingu (wyr. SN z 8.12.2005 r., I PK 103/05, OSNP 2006, Nr 21–22, poz. 321).

Artykuł 11² formułuje zasadę **równości praw** pracowników z tytułu jednakowego wypełniania takich samych obowiązków oraz **równego traktowania pracowników** (w szczególności kobiet i mężczyzn w dziedzinie pracy). Natomiast art. 11³ ustanawia zakaz **dyskryminacji w zatrudnieniu**, bezpośredniej lub pośredniej, w szczególności ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, na czas zatrudnienia lub jego wymiar. Ostatecznie przyjęto otwartą formułę dyskryminacji z przykładowym wskazaniem jej najczęstszych (najbardziej niepożądanych) przejawów (dotychczas katalog był otwarty tylko w zakresie cech związanych z osobą pracownika, podczas gdy w pozostałym zakresie stosowano technikę enumeracji). Jakkolwiek ta stosunkowo nowa regulacja będzie się ostatecznie kształtować pod wpływem orzecznictwa sądowego, można zakładać, że jednak dyskryminacji nie będzie stanowić każde nierówne traktowanie, ale różnicowanie sytuacji pracowników ze względu na kryteria, które są społecznie nieakceptowalne: wymienione w art. 11³, art. 18^{3a} § 1 KP oraz w przepisach szczególnych, jak i inne społecznie nieakceptowalne kryteria¹. Pod wpływem prawa europejskiego ustawodawca nie ograniczył się tylko do sformułowania zasad, lecz uregulował te kwestie w sposób szczegółowy (por. *Nb.* 28 i nast.).

W grupie podstawowych zasad prawa pracy mieści się też zasada **prawa do wypoczynku**, sformułowana w art. 14 KP. Gwarancją realizacji tego prawa są bardziej szczegółowe przepisy o czasie pracy, dniach wolnych od pracy oraz o urloпах wypoczynkowych.

Zasada prawa do wypoczynku ma jednocześnie rangę konstytucyjną. Artykuł 66 ust. 2 Konstytucji RP przewiduje, że urlopy są roczne i płatne, a ponadto, że ustawa określa maksymalne normy czasu pracy.

---

¹ Wyr. SN z 19.11.2020 r., II PK 239/18, Legalis.

[Przejdź do księgarni →](#)